

Kerkverhaal 12

Het is 23 februari 1941. De klok van de Hervormde kerktoren klinkt over ons mooie, kleine dorpje Akkerwoude. Maar deze keer geen blijde klanken, maar hele droevige. Mijn lieve heitie (vader) wordt die dag begraven. Met zijn vijfenveertig jaar stond hij nog volop in het leven, boer in hart en nieren. Maar zie hoe kwetsbaar is de mens, hij stierf aan een zware longontsteking. Mijn moeder van vierendertig, wij, mijn broer en ik, negen en pas drie jaar oud, blijven intens verdrietig achter. De rouwdienst wordt ook gehouden in ons zo mooie kerkje. Het orgel speelt Psalm 42. Heimwee naar God, evenals een moede hinde.

Alleen mijn broer zit met oma in de kerk. Moeder ligt voor het raam, ook heel ziek en ik speel gewoon met mijn poppen, nog niets begrijpend van dit alles. De rouwstoet trekt rondom de kerk onder klokgelui om vader naar zijn laatste rustplaats te brengen.

Intussen is het ook oorlog, gelukkig lijden we geen honger op de boerderij. Maar wel moest er heel hard worden gewerkt. Dat werd ons al vroeg bijgebracht.

Maar de kerk blijft ons middelpunt, ons houvast. Zondags trouw naar de kerk met moeder, ik draag dan een mooi donkerblauw manteltje, witte kniekousjes en zwarte lakschoentjes, mijn broer een pofbroek. Hoogtijdagen waren het Kerstfeest, een echte kerstboom met echt brandende kaarsjes. Staand op de bank een tekst opzeggen en niet te vergeten warme chocolademelk en koekjes. We gingen naar huis met een mooi boek, wat waren we er blij mee. Met twaalf jaar was het afscheid van de zondagsschool en kregen we een Psalmboek. Ja en toen begon pas de pret: met vriendinnen naar de kerk. De derde bank van achteren, dat was ons vaste stekkie. Dicht tegen elkaar aangedrukt. Voor ons in de bank nog genoeg plaats. Nee, als vriendinnen hoor je toch bij elkaar te zitten? Pepermuntjes werden uitgedeeld en van boven werden we bestookt met propjes papier. Ja, de pubers van toen! Later werd ons huwelijk voltrokken in hetzelfde mooie kerkje. Klokgelui en de vrolijke klanken van het orgel: daar komt de bruid. Onze kinderen zijn er gedoopt. Wat een warme gebeurtenissen allemaal. Huilen, lachen en vooral troost vinden bij elkaar. De saamhorigheid, dat we hier nog in vrijheid bijeen mogen komen in deze woelige wereld, wat een rijkdom. En dat alles in de naam van Jezus.

G. Leegstra-v.d. Bij, Wâlterswâld